

som kan garantere for, hvorledes Konjunkturerne ville stille sig gennem en længere Arrække. Og saa vil jeg tillige gøre opmærksom paa, at Huse uden Jord kun kunne faa et Laan paa indtil $\frac{2}{5}$ af Burderingssummen og Huse med Jord paa over 1 Stp. Lands Tilliggende kunne kun faa indtil Halvdelen af Burderingssummen. Der er altsaa ingen Interessenter, der kunne faa over Halvdelen af, hvad deres Ejendomme ere vurderede til.

B. Jensen: Jeg har ikke glemt, hvad det ærede Medlem fra Ribe (Bustf) mindede om, at Konjunkturerne nu ere anderledes end i Begyndelsen af Tirserne. Jeg ved godt, at det var omkring ved 1884, at der fandt et meget stort Prisfald Sted for Landejendommenes Vedkommende, men jeg nævnde jo ogsaa udtrykkelig for, at det varede altså længe, inden man rigtig fik lært at foretage Taksationen efter de virkelige Værdiforhold for saadanne Ejendomme, og det var det, jeg beklagede. Jeg har netop selv i en betydelig Arrække været Taksationsmand for Viborg Kreditforening. Vi have sammenlignet de Taksationer, vi have foretaget, med de Taksationer, som ere blevne foretagne af Hensyn til dem, som have søgt Laan i Husmandskreditforeningen, og jeg drifter mig til at mene, at der er en meget betydelig Forskel mellem dem, og at det har vist sig ved Salg af Ejendomme, at de sidste Burderinger have været langt fra den virkelige Værdi.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(M. Nielsen): Det vilde være Ironi at sige, at dette Forslag er blevet modtaget med Velvilje og jeg vil ikke gøre mig skyldig i en saadan Ironi. Den højtærede Indenrigsministers Stilling var jo ligesom afvisende. Han mente, at Sagen var afgjort med Tillægsloven angaaende Husmandskreditforeningerne af 1892. Deri kan jeg ikke være enig med den højtærede Indenrigsminister. Sagen kan ikke være afgjort med den nævnte Tillægslov; thi Tillægsloven af 1892 vedrører jo slet ikke det, som der her er Tale om; den sigter jo ganske forbi dette Maal, ja, den sigter jo ikke en Gang efter det Maal, der her omhandles; den sigter efter noget ganske andet end det, der her er Tale om. Det, der her er Tale om, er, om Staten i Konsekvens med hele sin Stilling over for disse Husmandskreditforeninger vil træde støttende til og dække den Restgæld, som de paadroge sig ved Konverteringen. Det er det, Forslaget drejer sig om, og det vedrører slet ikke det, som

Loven af 1892 løste. Naar den ærede Indenrigsminister endvidere i Flugt med denne sin Betragtning sagde, at det syntes Kreditforeningerne ogsaa at være paa det rene med, saa vil jeg indrømme, at naar der ikke kom Forslag frem om at tage Sagen op igen, kunde man være paa det rene med, at Sagen var afgjort og Diskussionen sluttet. Men jeg drifter mig dog til at antage, at Kreditforeningerne ville være meget glade ved at faa dette Forslag ophøjet til Lov. De ville ikke betragte det som en Støffelse; de ville ikke sige: Det er da kedeligt, vi troede, at den Sag var afgjort; men nu viser det sig, at vi alligevel skulle have et Par Hundrede Tusinde Kroners Tilskud af Statskassen. Nej, jeg kan berolige den højtærede Indenrigsminister med, at de slet ikke ville være saa fede af det, og derom er jeg overbevist, skønt jeg hverken er Medlem af eller Tillidsmand for denne Kreditforening. Jeg taler ikke fra Kreditforeningernes Side i og for sig, jeg taler, fordi jeg interesserer mig for disse 15—16,000 Husmænd omkring i Landet, som sidde og svare en høj Rente af $5\frac{1}{2}$ pCt. af deres Laan, og jeg taler, fordi jeg tror, at det vil være en Lettelse. Naar Lovforslaget gennemføres, som det her er forelagt, vil det give en Lettelse, som de vedkommende ville være taknemmelige for, og som vil være af meget mere Betydning end de Lettelser, som vi gennemførte i Sjor, og som der er tænkt paa at gennemføre i Nar for andre Samfundsborgernes Vedkommende. Men er det end ikke saadan, at den højtærede Minister har stillet sig velvillig, men det snarere maa siges, at han staar paa samme Standpunkt som hans Forgænger — desværre! — saa er dog ikke dermed alt Haab udelukket. Forslaget gaar nu, som jeg haaber, til et Udvalg, og der vil det blive drøftet videre. Nu er det oplyst her under Forhandlingerne af de Medlemmer, som have Kendskab til Kreditforeningernes Status og deres Regnskabsvæsen i det hele taget, at Reservefonden er vokset betydelig, og der kunde altsaa ogsaa være Tale om at ty dertil, og saa vilde det, der bidrages af Statskassen, blive betydelig mindre, maaske ikke en Gang det halve af det, her er foreslaet. Jeg haaber altsaa, at vi ved 2den Behandling ville staa med et Forslag, som i nogen Maade kan vinde den højtærede Indenrigsministers Sympati, og i alt Fald er der endnu et Trin tilbage: Det høje Landsting. Det er, som jeg før bemærkede, delvis fornyet og fornyet paa et specielt agrarisk Grundlag, efter hvad vi have hørt saa megen Tale om i de sidste Maaned, saa det kan ikke i den Grad svigte det